

legelőre szert tesznek. De keserű lett a kiábrándulás, mert az eléggé széles sorrendben elültetett bálványfáknak messzire nyúló gyökérzete oly roppant mennyiségű sarjat hajtott, hogy az nem csak a legeltetést tette lehetlenné, hanem a törzseknek is további fejlődését akadályozza. Ehez hasonló példát látni a Csepelszigeten, az uralkodó család ujfalusi pagonyában, holis az erdőben kiültetett bálványfának gyökérsarjai a közbeeső nemesebb fáknak növekvését megsemmítették.

Számitásba véve az előadottakat, továbbá a sok tápot igénylő és a fagyok következtében egy színvonalban megállapodott sarjakat, valamint a fának igen kétes haszonvelőségét, bünt nem követünk el, ha azt itt az erdei dudvák osztályába sorozzuk.

(Folyt. köv.)

## Egyesületi közlemények.

(Folytatás.)

*Az Orsz. Erdészeti-Egyesület 1879. évi juniushó 9., 10. és 11-én Székes-Fehérvártt tartott rendes közgyűlésének II. ülése.*

Sztáray Antal gróf elnöklete alatt, a várpalota melletti erdőségben d. u. 2 órakor.

Jelen vannak a tegnapi ülésen résztvett tagok nagyobb száma.

VI. Elnök. Az ülést ezennel megnyitom. Méltóztassanak a tárgyalásra kitűzött első kérdéshez, melyet tegnap Illés Nándor ur bevezetett, hozzászólni.

I. Kérdés. 1. Mely üzemmódok lehetnek legcélszerűbbek a magyar síkföldön, melyek vannak ott gyakorlatban és milyen eredménnyel. A magyar Alföld legelőin és gazdasági tagjai körül tömör erdők, fasorok, avagy fa csoportok telepítése lehet-e célszerűbb?

Fekete Lajos. Tisztelt közgyűlés! Illés Nándor tagtársunk tegnapi előadása, felfogásom szerint, röviden abban foglalható össze, hogy ő a specialis viszonyokhoz kívánja tüzetesen alkalmazni az elmélet által felállított szabályokat. Előadásából kitűnik, hogy ő igen behatóan tanulmányozta nemcsak azon viszonyokat, melyek között utoljára működött, hanem azon erdőtenyésztési üzemmódokat is, melyek azon viszonyok között alkalmazhatók.

Kétségtelen, hogy nem elég a tanintézetekben megszerezhető elmélet ismerete, mert hiszen az csak általános keretet nyújt, melyet kitölteni a gyakorlat feladata. Hogy e keretben a vázoltkép az ország egyes részeiben lévő viszonyok szerint mennyire különböző lehet, ezt akarta ő tegnapi előadásában élénken kitüntetni. És én azt hiszem, célját nagyrészt elérte. A magam részéről is osztom nézeteit, a nélkül, hogy szükségesnek tartanám a külön üzemmódokat definiálni.

Az üzemmódok, melyek az elméletben külön vannak választva, a gyakorlatban egyesíthetők és ezen egyesítés alkalmazását az általa ecsetelt viszonyok között czélszerűnek tartom. Tudjuk, hogy országunknak homokos, buczkás vidékein a talaj oly gyorsan váltakozik, hogy nem vagyunk képesek ezen apró változásoknak megfelelőleg, melyek külön üzemmódokat igényelnének, külön üzemtestet felállítani.

Itt van például egy fél hektáron egy kis sarjerdő, mert nem tűri meg a hosszas fordában kezelt erdőt a száraz homokhalom; amott van egy fenékvíz által táplált talaj, mely megtűri a százötven éves tölgyet. Ily körülmények között az erdősznek kiváló gondosságát árulja el az, ha ő itt egyesíti a sarjerdőt a szálerdővel.

Ennek megfelelőleg épen így lehet a hegységekben a talajviszonyokhoz képest külön üzemmódokat megállapítani. Eszerint azt hiszem, hogy az ő előadása tisztázta a helyzetet,

elvül mondván ki, hogy a talaj különböző viszonyai szerint külön üzem módok alkalmazása kívánatos.

Ezzel a kérdés első részével végeztem.

A mi a kérdés második részét illeti, hogy t. i. a mezőgazdaságra használt területeken miként történjék a felfásítás, e tekintetben a mezőgazda és erdész találkozhatnak. Lehet, hogy a legtöbb esetben mezőgazda lesz az, a ki határoz, hanem az erdészre bízatik a kivitel. Másfelől megtörténhetik, hogy kisebb mezőgazdasági részletek felett erdészek rendelkeznek. Ily körülmények között tekintetbe kell venni, hogy az Alföld síkságain a befásítás mily alakban alkalmazható legcélszerűbben. Erre nézve szintén nem lehet merev szabályt felállítani, s a fasorok telepítését sem lehet általában követendő elvül kimondani, mert a talajviszonyok és a helyzet lesznek minden egyes esetben irányadók. A hol például nedves részek, mocsárok fordulnak elő, ott ennek megfelelő fajokat, a hol pedig szárazabb, vagy homokos a terület, ott ákácokat fogunk ültetni. Viszont, a hol arról van szó, hogy egy száraz legelőt a marhára nézve élvezhetővé tegyünk, ott lehet fasorokat alakítani, melyek a sanyaru száraz szeleket felfogják, s a legelőt, a déli nap heve ellen megvédelmezik. De a fasorok alkalmazása sem biztosítja feltétlenül és minden körülmények között az eredményt. Mert például felhős esztendőben azon részen fog jobb fü nőni, a hova a nap folyton elér, más esztendőben viszont a legelő ott lesz jobb, a hol azt a nap ellen a fasor jobban megvédi. Mindamellett mégis azt hiszem, hogy e sorok azt fogják eredményezni, hogy átlag véve évről-évre jobb és több fűvet fog kapni a marha. Én tehát nem ítélem el feltétlenül a fasorok ültetését, csupán speciális erdőtenyésztési szempontból mondom azt, hogy sokkal könnyebben lehet pásztákat felnevelni és megvédeni, mint egyes sorokat, s a szelek ellen való védelem ép úgy elérhető azoknál, mint emezeknél.

Abban foglalom tehát össze nézetemet, hogy e tekintetben is a helyi viszonyok határozzák meg az eljárás módját.

Nikel Zsigmond. Azt hiszem, hogy az imént hallott előadások után célszerű volna a nézeteket egybefoglalni és határozatot hozni. Habár igen kívánatos, hogy az Alföld pusztaságain erdőket mutathassunk fel, mind annak daczára rosszul felfogott érdekek tartanám azt, ha azt kívánnók, hogy az Alföld fa tekintetében való minden szükségletét a maga földjén termelt fából szerezhesse be. Mert az Alföld nézetem szerint első sorban arra van hivatva, hogy a mezőgazdaságnak szolgáljon, s e részben használtassék fel, hogy előállítsa azon terményeket, melyekre a legalkalmasabb talajt képezi, s melyek másutt oly minőségben nem volnának előállíthatók. Így tehát az Alföldön csak a mezőgazdasági termelés számára alkalmatlan területet foglalhatjuk le az erdészet számára.

Másrészt nézzük Magyarország felső bércezebb vidékeit s azt fogjuk találni, hogy a terület legnagyobb része az erdészet számára van lefoglalva, s a mezőgazdasági haszonnövények termelésére sokkal kisebb rész van fentartva. Valamint tehát a felső magyarországi gazda s az ottani lakosság kénytelen nemesebb faterményeinek árán búzát vásárolni, úgy meggyőződéseim szerint az alföldi gazda arra van utalva, hogy nemesebb faszükségeit, értve a szorosabb értelemben vett haszonfát, kénytelen az ország felsőbb vidékein vásárolni. Ezen csereviszonyt én az ország ezen két részének fölvirágzása érdekében szükségesnek tartom. Ennek folytán azt vélem, hogy az Alföld sikságain természetdőljenne a tűzifa és a közönségesebb haszonfa. Erre nézve a talaj minőségéhez képest kell az eljárást merev formák távoltartásával megállapítani. Én azt gondolom, hogy miután ily fa termelése által a folyton szükségelt fára nézve a közönség ki lesz elégítve és jobb aratáskor alkalmasabb helyen termesztett faczikkéket vásárol-

hat, azt tartom, nem volna czélszerű eljárás pagonyba erőszakolni akarni a fenyvesek telepítését.

Én tehát röviden abban foglalom össze nézetemet, hogy az Alföldön természetdők lennének oly fanemek, melyek a mindennapi szükséglet kielégítésére szolgálnak, mert az alföldi közönség a ritkábban előforduló, jobb minőségű értékesebb faczikkeket a felső vidékről sokkal könnyebben beszerezheti.

Havas Sándor. Én e kérdést igen fontosnak tartom hazánk nemzetgazdasági viszonyaira nézve. A választmány előtt, midőn e kérdést kitűzte, bizonyára azon sajnos körülmény lebegett, hogy hazánk alföldi síksága erdőkkel nem bir, hogy tüzelőanyag és haszon- valamint szerszám- és épületfában legnagyobb hiány van, s mi módon lehetne ezen hiányon legczélszerűbben segíteni.

E részben mondhatom, nagy köszönettel tartozunk Illés Nándor tisztelt tagtársunknak, ki e kérdést elméletileg fejtegetvén, a gyakorlati eljárás különféle neveit megvilágította, előadván, hogy egyik-másik üzemmódtól mi várható. Ugy hiszem azonban, hogy a kérdés tulajdonképeni praktikus részének megvitatására már nem maradt idő és most azt hiszem, azon kérdés felett kell első sorban nyilatkozni, hogy az Alföld azon része, mely faszükségben szenved, miképen volna legczélszerűbben befásítható. Én legalább gyakorlati szempontból így fogom fel a kérdést, hogy t. i. e czélból az ország ezen nagy területén milyen üzemmódok hol alkalmazandók, a czél az lévén, hogy minél nagyobb tér fásíttassék be akár az egyik, akár a másik üzemmód mellett. E tekintetben bátor vagyok egy törvényjavaslatra utalni, melyet a lapokban olvastam s melyet én az erdőtörvény kiegészítő részének tartok annyira, hogy azt külön fejezetképen ezen törvényben szerettem volna felvéve látni, és pedig ott, hol a kopár területek befásításáról van szó. Mert nem csak a meglévő erdők fentartása, kezelése

és művelése a cél, hanem az is, hogy oly területek, melyek más kultúra alá nem alkalmasak, befásíttassanak. E tekintetben nemcsak az Erdészeti-Egyesületnek, hanem a közigazgatásnak is szép működési tér nyílik.

Méltóztassanak hazánk viszonyait tekintetbe venni. Minden ember tudja, hogy a tagosítás, az urbéri arányosítás hazánkban nagyrésztben keresztülvitetett, kivéve Erdélyben. Minden község kikapta a maga legelőjét. Alig van község, melynek ne volna egy oly területe, mit közlegelőnek vagy szántóföldnek nem lehet használni. E tekintetben a kormánynak s általában a közigazgatási hatóságoknak, ugyszintén az Erdészeti-Egyesületnek egész erkölcsi súlyával oda kell hatnia, hogy ezen más művelésre nem alkalmas területek községenként fásíttassanak be. Oda kellene hatni, hogy minden község a maga határát ültesse be fával. Ez lassan-lassan is megtörténhetik anélkül, hogy a község pénzereje tulságosan igénybe vétetnék. E mellett az utvonalak volnának befásítandók. Kevesebb súlyt fektetek a gazdasági tagok fasorral való ellátására, mely a gazda saját belátása és viszonyaitól függ.

Én tehát, mint mondtam, azt hiszem, hogy a kérdés súlypontja abban fekszik, hogy miképen lehetne az Alföldnek más műveletre nem alkalmas területeit befásítani. Ez irányban voltam bátor nézeteimet az elmondottakban előadni.

Kabina J. Csak annyit kívánok megjegyezni, hogy ugyanazon észrevételeket kívántam előadni, melyeket ő méltósága előadott s így a további felszólalástól azt hiszem, elállhatok.

Illés N. Csupán azért kívánok felszólalni, hogy megjegyezzem, hogy egészen eltértünk a tárgytól. A választmány által kitűzött kérdés elég világos. A mi a gazdasági tagokat illeti, ez inkább a mezőgazdák érdeklí s azok vannak hivatva e tekintetben szólni. Az üzem módok kérdését illetőleg elő-

adtam mindazt, a mit eddig a tudomány nyújtott. A gyakorlati részt illetőleg jogom volt várni, hogy azon tisztelt szakértársaim fognak e tekintetben felszólalni, kik gyakorlati eredményre utalva fejezhetik ki nézeteiket, s megmondják, hogy az ő kezelések alatt lévő gazdaságokban, mely üzem módok vezettek leginkább eredményre. Ennek alapján azután megnyertük volna határozatunk alapjául a kellő tájékozást. Csupán ezt kívántam előadni.

Máday. Én mint gazda kívánok e kérdéshez szólni. A kérdésnek második részét, mely a gazdasági tagok befásításáról szólott, igen mellékesen tárgyaltuk s én nem tartom e kérdést oly mellékesnek, hogy azon megállapodással kelljen megelégednünk, hogy mindenütt azon befásítási módot alkalmazzuk, mely a viszonyoknak leginkább megfelel! Nézetem szerint a magyar Alföld, mely az ország tekintélyes részét foglalja el, annyira egyforma viszonyokkal bír, hogy e tekintetben lehetne bizonyos általános szabályokat felállítani s azért épen azt vártam volna, hogy a t. erdész urak azt fejtsek ki, vajjon pászták, fasorok, vagy csoportok felelnek-e meg leginkább azon célnak, melyből az Alföldet befásítani kívánjuk, vagyis a fanyerés szempontjának. Ehez a gazda nem szólhat. A gazdák szólhatnak arról, hogy tesz-e kárt a szántóföldön a körülültetett fasor, de ahhoz, hogy mily módja az erdésznek felel meg a fanyerés szempontjának, az erdészek szólhatnak csak. Rendkívül szerettem volna, ha találkoztak volna néhányan, kik akár gyakorlati, akár elméleti okokkal kimutatták volna, hogy e tekintetben minő eljárás követendő. S minthogy én e kérdést egyáltalában nem látom kimerítve, azt hiszem, hogy erre a legközelebbi tárgynál visszatérhetünk s kérjük fel egyik, vagy másik tagtársunkat, ki az Alföldet ismeri, hogy e tekintetben tüzetes javaslatot tegyen.

Bátor vagyok erre nézve arra figyelmeztetni, hogy az

egész országnak egyik legnagyobb hibája, mondhatnám eredendő bűne, hogy a gazda a fának értékét nem tudja kellőleg megbecsülni, s úgy tekinteni azt, mint terhet. E tekintetben, ha kényszerrel is, fel kell világosítani a köznépet, hogy belássa, mily roppant haszna van a fának. Ime itt vannak a korábbi évek árvizei s azon nagy árvíz, mely Szegedet még ma is sujtja, részben azon pusztításoknak tulajdonítható, melyekkel az erdők kiirtattak. E tekintetben az erdészekre valóságos apostoli szerep vár. És épen azért nagyon kíváncs voltna, ha az Erdészti-Egyesület mint szaktekintély e kérdés alapos megfontolása után kimondaná, hogy mely üzemmódok által hiszi a befásítás célját az Alföldön legcélszerűbben keresztülvihetőknek.

Klein Ödön. A kérdés első része az, hogy mely üzemmódok lehetnek legcélszerűebbek a magyar síkfeldön s melyek és mily módon vannak ott gyakorlatban? Ezen kérdésre egyöntetű feleletet adni nem lehet, mert a ki erdőrendezéssel foglalkozott, tudni fogja, hogy ugyanazon erdőkerületben is többféle üzemmód alkalmazandó, sőt megtörténik, hogy ugyanazon pagony két üzemtestre osztatik a helyi, kelendősségi és értékesítési viszonyokhoz képest. Annál kevésbé lehet tehát az ország oly nagy területére nézve az üzem tekintetében egyöntetű és határozott elvet felállítani. A szakember, mielőtt valamely területen az egyik vagy másik üzemmódot választja, bizonyára előbb a helyi viszonyokkal fog megismerkedni. Ennél fogva javaslatom oda terjed, hogy a kérdés első részére nézve a tisztelt közgyűlés ne is hozzon határozatot, a mennyiben egyöntetű határozatot hozni nem is lehet, mindig az illető helyi viszonyokból függően az üzemmód megválasztása.

A mi a kérdés másik részét illeti, e tekintetben azt hiszem, hogy szintén nem lehet a legelőket és a gazdaság tagjai körüli talaj területeket egy kalap alá hozni. Erre nézve pártolom a kifejtett nézeteket.

Fliegel Nándor. Én a kérdést, különösen annak első részét kimerítettnek nem tartom. Arról van ugyanis szó, hogy mely üzem módok vannak az alföld síkjain leginkább gyakorlatban és mily eredményre vezettek? Én a szoros értelemben vett magyar alföldön lakom és sajnálattal vagyok kénytelen constátálni, hogy ott nagyon kevés erdő van, s azok, melyek vannak, kevés kivétellel, roszul kezeltetnek.

Láttam azonban kitünően kezelt erdőket szálerdő üzem-módban, — ő fensége József főherczeg tulajdonai, — s ezen üzem mód a legnagyobb sikert mutatja fel, míg természetes felujítás útján kezelt erdők eredménye határozottan rosz. Természetesen csak az alföldet értem, miután a kérdés szorosan erre vonatkozik.

A kérdést bevezető t. tagtársunk azt mondá, hogy ő inkább a sarjerdő-üzemet pártolná, mint a szálerdő-üzemet, azon feltétel alatt, hogy az a felujítás költségeit ne haladja tul. Az alföld siksága tiszta televényes föld lévén, az értések által nem hogy költségtöbblet állana elő, sőt a mező- és erdőgazdaság kombinált egybeköttetése nagyobb jövedelmet biztosít. Én tehát annak kimondását ajánlom, hogy ott, a hol oly erdőségek vannak, melyek tulkorosok, hogy kisarjadzás által eredményt nem ígérnek, ott az újbóli felujítás alkalmaztassék vetés által, egybekötve mezőgazdasággal.

A kérdésnek második részére véleményem az volna, hogy a mezőgazdasági tagok körül facsoportok telepítése lenne legcélszerűbb, — ismét csakis az alföldet értve; — ellenben a legelőkön mentől nagyobb csoportokban és száaláló modorban tartanám az erdő telepítést célszerűnek a szükséges tüzelő fáért. Szóval mentül több és nagyobb csoportokban kívánnám az erdőségek telepítését és leginkább a legelő részeken. Azt azonban károsnak tartom, hogy a táblák bekerítettessenek, mert különösen az ákácz roppant sok gyökhajtásokat ereszt, e mellett

a tábláknak nagyobb részét beárnyalja, a buza érést hátráltatja s a termést kevesbiti a gyökerek által elfoglalt területen.

Ebben foglaltam össze röviden nézetem.

Bedő Albert. A mi a kérdés első részét illeti, azt hiszem nincs köztünk erdészek között semmi kétely arra nézve, hogy a gyakorlati földmívelésnek egyetlen ága sincs annyira a helyi viszonyokhoz kötve mint épen az erdészet. Nem lehet tehát általános szabályt felállítani az iránt, hogy valamely vidéken ezen vagy azon üzemmód alkalmazandó. Ezt ugy szólnán minden lejtőségre, minden külön pontra az ottani viszonyok határozzák meg s e mellett első sorban irányadók az illető tulajdonos gazdasági érdekei. E szerint teljesen igaza van ugy Klein erdőrendező mint Nikel tagtársunknak, hogy az üzemmód megválasztása az illető actuális helyi viszonyoktól függ. E részben tehát általános érvényű elvet felállítani nem lehet. A szakavatott erdész tudni fogja, hogy az illető helyi viszonyokhoz képest miként járjon el. Arról, hogy mely üzemmódok vannak a magyar alföldön gyakorlatban és mily eredménnyel, Fliegel tagtársunk is szólt, s különösen kiemelte a szálerdőket és sulyt fektetett arra, hogy szálerdők telepítessenek. Én nem vonom kétségbe ennek igazságát, mert jól tudjuk, hogy a szálerdő szaktekintetben mily jelentőséggel bír. Azonban részemről tovább megyek. Én azt hiszem, hogy ha van valahol az ugynevezett csererdőknek jogosultságuk, szerintem leginkább az alföldön van. A tölgyesarjerdőknek jól tudjuk, igen jó erőteljes talaj szükséges. Azon magyar erdőbirtokos és magyar erdész, ki az üzemmódok megválasztása felett határozni fog, jól fogja tudhatni, hogy van-e annak ott jogosultsága vagy nincs. Én azt hiszem, hogy nem tévedek, ha tisztelt szaktársaim jelenlétében kimondom, hogy az ugynevezett csererdők, illetőleg a csererdő-üzemek megtelepítése az alföldön czélszerűnek ismerhető; mire nézve ismét mindenek-

előtt a helyi viszonyok a gazdasági körülmények és értékesítési tekintetek számbavételével kell határozni. Én a magam részéről csak hangsúlyozni akartam a cser hasznosításának kérdését az alföldi erdőmivelés szempontjából, melynek jó talaján a rövid fordában termelt tűzifára is szükség van. E mellett pedig még a középerdő-üzem is olyan, mely az Alföldön szintén jogosultsággal bírhat.

A kérdés másik része az, hogy az alföld legelőin tömör erdők vagy fa csoportok telepítése lehet-e célszerű.

Mindamyan tudjuk, kik az alföld talajviszonyait ismerjük, hogy ott általában véve, — nem mondom, hogy egyes kivételek nincsenek, — erőteljes gazdag talajjal van dolgunk. Azon vidéken tehát, hol a talaj gazdagsága, termelő képessége, annak kiváló televénytartalma a gazdasági mívelés bármely nemét lehetővé teszi, szerény véleményem szerint tömör erdőtelepítése már túlhaladott álláspont. A culturának, a tökélyesbülő földmívelésnek általában véve egyik attribútuma az, hogy az erdő mindinkább az abszolút erdőtalajra szorul vissza. Ily erdőtalajjal a magyar alföld, legalább a hol én ismerem, kivéve a sovány homokos vagy vizenyős, mocsáros részeket nem bír.

Ennélfogva nézetem szerint a tömör erdők megtelepítése csak futóhomokos területek azon részein lehet indokolt, melyek ez idő szerint gazdasági célokra nem alkalmasak s így a t. közgyűlés, azt hiszem, megállapodásaként e kérdés felett kimondhatja, hogy tömör erdők telepítését az alföld futóhomok területein tartja célszerűnek.

A mi a fasorokat illeti, én nem tartozom, megvallo azon t. szaktársaink közé, kik a fasorokat elítélik s úgy vagyok meggyőződve, hogy azon kisbirtokos, azon földmivelő, kinek félholdnyi pásztája van 8 öl szélességben és 100 ölhosszuságban, nem lehet hivatott arra, hogy fasort telepítsen. Ezt alkalmazni fogja azon birtokos, kinek táblája nagyobb vagy több száz

vagy ezer holdnyi területet foglal magában. Kétségtelen, hogy a fasor a közvetlen közelében levő területnek némely, de nem minden esztendőben, termékenységet befolyásolja, s hogy az ákácznak gyökerei akadályozzák a mag termelését, így vannak legalább szaktársaink meggyőződve. Azonban azt hiszem, hogy nagyobb tábla mellett e körülmény alig jöhet számba, főleg miután kétségtelen, hogy a fasorok éghajlatunk szélsőségeinek befolyását nem egy tekintetben mérséklük, a mennyiben a szelek és melegség ellen óvszert képeznek, sőt a hideget és hófuvást is szelidíthetik.

Ennélfogva azt hiszem, a tisztelt közgyűlés egyetért velem abban, hogy utak mellett, valamint legelők körül is czélszerű és óhajtható a fasorok megtelepítése. Ez utóbbi tekintetet főleg azért emelem ki, mert az, nézetem szerint állattenyésztési szempontból is nagy jelentőséggel bír, s vele az erdők iránt is bizonyos kedveltséget ébresztünk. Ennélfogva utak mellett, legelők körül és nagyobb gazdasági testeknél fasorok telepítését mondaná ki czélszerűnek a közgyűlés.

A mi a facsoportok telepítését illeti, a tisztelt közgyűlés kimondhatná, hogy bármely művelt határnak terméketlen részein valamint kisebb tagulatokat képező vizenyős részeken, vagy száraz dombos helyeken s a legelők soványabb terein a facsoportok telepítését kívánatosnak tartja, ugyszintén a legelő területek delelő helyein is, hol a fű növést nem akadályozzák. Azt hiszem ezekben lehet összefoglalható e kérdést illető megállapodásunk. (Helyeslés.)

Elnök. Méltóztatnak az indítványhoz, mely általában véve egyesíti az összes indítványok lényegét, hozzájárulni. (Helyes; Elfogadjuk!) Ennélfogva kimondom, hogy a Bedő ur által előadottakban foglaljuk össze jelen gyűlésünknek ezen kérdésre vonatkozó megállapodását.

Elnök az ülést délután 3 órakor bezárja.

(Folyt. köv.)